

Лані Вчителька

№4 (29) • квітень 2009 • журнал для шкільного жіноцтва

**Тривалий шлях до щастя.
До 120-річчя великого
Чарлі Чапліна**

**«Усе життя – великий
урок», – вважає Шалва
Амонашвілі**

**«Синдром вигорання»:
як його подолати**

**Набуваємо корисних
звичок**

Таємниці інших професій

**Ексклюзивне інтерв'ю із
зіркою української естради
Ольгою Юнаковою**

Тема номера

**ФОРМУЛА
ВЧИТЕЛЬСЬКОГО
ЗДОРОВ'Я**

ЗА КАВОЮ ПРО ОСОБИСТЕ, БЕЗ ПЛІТОК І СКАРГ НА ШОУ-БІЗНЕС

Говорячи про українську естраду від часів її народження до сучасного розквіту, не можна не згадати про Ольгу Юнакову, оскільки вона є однією зі співачок, які впевнено посіли своє місце в сучасній українській музичній культурі.

Музика і пісня були супутниками Ольги з раннього дитинства. Уже в чотири роки вона стала лауреатом телевізійного конкурсу «Веселі нотки». І з того часу не залишала сцену. Разом з Ольгою ріс, розвивався і дорослішав її талант. Саме тому її творчість близька всім — від підлітків до зрілих людей. Працювала в групі «Пліч-опліч» (продюсер Валерій Куличкін). Група постійно гастролювала і з перших же акордів легко і природно занурювала аудиторію у світ своєї музики.

Кількість концертів, на яких виступала Ольга, вимірюється тисячами. Цей безцінний досвід і зараз допомагає їй з першої ж хвилини підкорювати глядачів. Ольга постійно співробітничує й записується на студії «№1 Кулич-

ках Records».

Величезна заслуга Ольги полягає в тому, що її незвичайний голос із оригінальним тембральним відтінком, особиста чарівливість, чудове вміння поводитися на сцені відзначають не лише глядачі, але й авторитетні люди із шоу-бізнесу. Доказом є те, що Ольга — лауреат багатьох фестивалів.

З чарівною Ольгою приємно говорити про все, але чисто по-жіночому мені не хотілося розпитувати її ані про тернистий шлях до зірок, ані про складності світу шоу-бізнесу, конкурси, у яких вона виграла чи хотіла б виграти. Просто хотілося за чашкою кави поговорити про жіноче. Як завжди: про кохання, чоловіків, дім і, звичайно ж, про те, про що ми можемо говорити годинами, — про наших дітей.

Ольго, скажіть, чи можуть у родині бути секрети?

Коли ми з моїм чоловіком познайомилися, то дуже швидко стали близькими друзями. Я розповідала йому про все: про своє життя, стосунки з чоловіками, він мені — про свої амурні пригоди, інтереси, звички. Тому коли почалися романтичні взаємини, ми знали одне про одного все! Тож у нашій сім'ї секретів немає! Та вони й не потрібні, у нас все добре і без секретів.

Як ви познайомилися? Як розвивався ваш роман?

Я приїхала на ділову зустріч із цим молодим чоловіком. Вийшовши з машини, він подав мені руку. Було дуже приємно, тому що я люблю галантних чоловіків, для мене це дуже важливо. Мені подобаються чоловіки культурні, галантні й уважні до жінки. На першій же зустрічі він мене зацікавив, але, як я вже говорила, «спочатку була дружба», яка згодом переросла в кохання.

Розкажіть про ваші сімейні традиції.

Сімейних традицій як таких у нас немає. Ми не відзначаємо річницю знайомства. Для нас не існує таких свят, як 8 Березня і день закоханих. Віддаємо перевагу тому, що любити й поважати одне одного слід не лише у свята. А дарувати коханій жінці квіти двічі на рік або втретє — на день народження — це не про нас. Потрібно робити це набагато частіше. Любити — труд, якого слід навчитися. Мабуть, не в кожній родині це виходить. Але якщо

є взаємоповага, взаєморозуміння і любов, можна переступити через власне «єго». Тоді в родині все буде добре! Тож сімейних традицій у нас немає, ми просто щасливі; у нас усе добре!

віку не вистачало часу. Але я можу дозволити собі подарувати йому квіти. Не бачу в цьому нічого дивного. Якось уранці, коли коханий прокинувся, він побачив на стіні спальні аркуші зі словами: «Я кохаю тебе». Просто такі слова потрібно говорити якомога частіше, тоді не буде потреби в матеріальних дрібницях. Сюрпризи трапляються щоденно. Приємно, коли це кава вранці, або приготовлений сніданок, або надіслана SMS-ка з гарним любовним листом. А оскільки коханий пише вірші, у нього це чудово виходить. Любовне послання у віршованій формі — це дуже приємно. Ти щохвилини, щоденно відчуваєш, що справді та єдина, яка потрібна цьому чоловіку. Для жінки відчувати себе коханою — найважливіше в житті.

Ваші відчуття під час першої вагітності?

Коли я дізналася, що вагітна, мені було вже далеко за двадцять! Почувалася неймовірно щасливою! Було бажання вийти з надписом на транспаранті: «Я чекаю дитину!». Стан був дуже приємний, це неможливо

передати словами, це потрібно відчувати. Дуже багато уваги приділяла спілкуванню з дитиною. Я зверталася до свого животика й розповідала про наше спільне майбутнє. Намагалася милуватися не лише природою. Я перегортала сторінки журналів, знаходила гарні обличчя, очі, губи, волосся. Уявляла мою дитинку такою ж красивою, розумною і здоровою.

Ви любите сюрпризи?

Сюрпризи, мабуть, люблять усі. Це завжди приємно. Раніше сюрпризів було набагато більше, тому що на романтику було більше часу. Коли з'явилася дитина, я, природно, почала більше часу віддавати їй. На сюрпризи коханому чоло-

Хвала Богу, так воно і є! У голові були тільки позитивні думки.

Чи був страх перед пологами?

Звичайно ж, страх був, як і в кожній жінки, яка народжує вперше. Адже не знаєш, що відбуватиметься наступної секунди. Страшенно хвилювалася, переживала, як протікатимуть пологи, як народиться дитина.

Скільки дітей хотіли мати в юності?

В юності я хотіла мати багато дітей. Розуміла, що після першої дитини не зупинюся. Народжуватиму ще.

У 17 років було велике бажання всиновити чи вдоочерити дитину з дитячого будинку. Але потім я зрозуміла, що потрібно народити свою дитину, щоб усвідомити, що таке діти та як з ними поводитися.

Як дитина ставиться до появи сестрички чи братика?

Справа в тому, що місяців зо три тому моя чотирирічна дочка спитала в мене: «Мамо, чому в тебе виріс живіт і груди збільшилися?» Мені довелося розповісти нашій дівчинці, що незабаром у неї з'явиться братик або сестричка. Я підготувала її дуже серйозно. Вона вже як маленька мама зможе щоденно купати дитинку, перевдягати її, міняти памперси, користуватися вологими серветками, годувати. Терезочка все тренується на своїх ляльках. Тому, я думаю, сер-

йозних ревнощів не повинно бути, адже вона готова до ролі маленької помічниці, розуміє, яку відповідальність на неї покладено.

Олю, як Ви сприймаєте свою популярність?

Я дуже непафосна людина. Єдине — мені не завжди зрозуміла реакція людей. Наприклад, коли приходиш до супермаркету або на ринок, тебе впізнають і дивуються: мовляв, чому сама прийшла? Я цілком нормальна людина. Іноді не зрозуміло й дивно, чому люди звертають увагу на те, що я без макіяжу. Не можу ж я ходити до супермаркету в концертних костюмах, з макіяжем, це дійсно було б дивно й нерозумно!

Чи не хочеться Вам іноді прогулятися вулицями без макіяжу?

Я часто так роблю. У повсякденному житті майже не користуюся макіяжем. Віддаю перевагу рваним джинсам, дуже люблю вільний стиль. У мене купа бейсболок, блайзерів. Я ношу головні убори й окуляри, щоб мене не впізнавали. Загалом це допомагає. Я цілком спокійно можу йти вулицею, їсти попкорн, і мене нічого не бентежить. Я насолоджуюся життям, чого раніше собі не дозволяла. Були певні комплекси: не дай Боже, хтось упізнає.

Дуже хочеться їсти, а не можна?

Слава Богу, такого ніколи не було. Ніколи не сиділа на дієті. Дуже часто запитують про це, адже я завжди в ідеальній формі. Моя вага відповідає моєму зросту. Я думаю, що, для того щоб завжди гарно виглядати, як говорить мій старший брат (а його вага — 118 кг), «просто потрібно з'їсти на відро менше!». Насправді я дуже багато рухаюсь. Моя робота вимагає активності, я в постійному русі. У результаті — гарна фігура, чудовий настрій і позитивні думки! А їсти можу дозволити собі завжди все що захочу.

Чи є така людина, якій можна поплакатися?

Таких людей має бути небагато. У кожної людини найкращих друзів багато не буває. Я можу похвастатися, що в мене

є три друга. Усі вони чоловічої статі, на щастя чи ні, на жаль, не знаю. Перший — мій директор Валерій Куличкін, людина, з якою ми знайомі з 1990 року (практично 19 років). Він директор і друг. Хоча іноді бувають суперечки щодо творчих аспектів. Є ще один друг — у сім'ї. Це фанат, який згодом став другом сім'ї. Йому я можу повністю довірити весь дім, догляд за тваринами, тобто в нас цілковита довіра. А третій друг, якому можна поплакатися, лікує мене своїми порадами.

Чи змінилися стосунки з родичами після Вашого успіху?

Батьків давно немає. З найближчих родичів залишився лише мій старший брат. Стосунки ніяк не змінилися. Навпаки, лише зміцніли, стали ще більш теплими. Брат — не фанат моєї творчості. Він узагалі не розуміє таких професій, вважає, що це може бути хобі або розвагою, хоча дуже пишається, коли бачить мене по телевізору. Його, та й мене, завжди дуже дратували статті жовтої преси. Неприємно і бридко читати про себе різні небиліці й гидоту.

Чи є у Вас талісман?

Талісмана як такого немає, ні ланцюжків, ні оберегів... Оскільки я людина віруюча, засинаю та просинаюся з думками про Господа. Виходячи на сцену, промовляю лише одну фразу: «З Богом!» Вона допомагає мені, і мені цього досить.

Чи любите Ви свій день народження?

Люблю компанії. Оскільки ми живемо у власному будинку, до нас приїжджає багато людей. Я дуже люблю спілкуватися з розумними людьми, як губка, всотую думки, мотивації. Щороку я проводжу свій день народження у великому товаристві. Фішкою є те, що абсолютно все готую власноруч! На компанію зі ста п'ятдесяті осіб!

Ви відчували на собі кризу?

Упевнена, що багато хто відчув кризу. І не лише в нашій країні. Багато концертів відмінено. Багато планів не реалізовано. Але я добре пам'ятаю кризу 90-х

років. Якщо ми пережили це тоді, то й сьогодні впраємося. Необхідно думати про хороше й насолоджуватися тим, що маємо сьогодні.

Чи є у Вас домашні тварини? Хто їх доглядає?

Є. Собака Бася — московська сторожова, яка нещодавно стала мамою. У нас ще залишилося двоє цуценят. Крім того, є кіт Айва.

Чи вірите в Бога, ходите до церкви?

До церкви ходжу нечасто. Я вважаю, що кожна людина повинна вірити глибоко всередині себе й розуміти, що існують певні табу. Є благочинні вчинки, які ти можеш зробити. Головне — жити за заповідями, вірити в те, що над нами хтось є. І це правда, тому що нічого в цьому житті не відбувається просто так. Я щиро вірю в Бога.

Свою благочинність я мало афішую. Коли приїжджаю в дитячі будинки або реабілітаційні центри, камеру із собою не беру. Не хочу, щоб усе це показували. Просто хочеться прийти, подарувати дітям іграшки, солодощі. Просто заспівати пісню, сказати кілька добрих слів, і діткам це завжди приємно. Приходжу до дитячого центру двічі-тричі на рік. А ще в моєму репертуарі є пісні із сурдоперекладом для глухих людей. Це дуже гарно і зворушливо, коли я і шоу-балет співаю й розповідаємо пісню жестами. Глядачі завжди плачуть...

Що Ви відповіли б на ультиматум чоловіка: «Я чи кар'єра!»?

Я на 200 % упевнена, що чоловік, з яким я живу, ніколи не поставить мені такого ультиматуму. Інакше він не був би поруч. Усі ті чоловіки, що були до нього, могли заявити таке. Можливо, саме тому вони зараз не зі мною. А мій чоловік розуміє

мене і знає, що значить для мене моя професія. Щодо цього я цілком спокійна. Є і він, і моя кар'єра. Це цілком сумісно!

І на прощання що б Ви хотіли побажати нашим читачам?

Любі читачі! Щиро бажаю вам у наш нелегкий час кохання й оптимізму! Життя дається людині, щоб жити, радіти, творити і, звичайно ж, любити! Нехай до вас прийдуть усі ці почуття. А ми, артисти, своєю творчістю, своїми піснями допомогатимемо вам у цьому!

Наталія Матяшова